

en fra Kjøbenhavns Politi fremkommen Klage over de Mlemper, der ere forbundne med den sig her i Staden mere og mere udbredende Næringsvei, at give Laan paa haandsaaet Pant imod høie Renter og for Betaling at besørge Panten satte paa Assistentshuset, taget under Overveilelse, om der ikke maatte være Anledning til at gjøre den Eneret gjældende, som Assistentshuset antages at have til ved Laan imod haandsaaet Pant at betinge en høiere Rente end 4 pCt, og havde derhos med Kjøbenhavns Magistrat indledet Forhandlinger om en eventuel Overgang af Assistentshuset til Kjøbenhavns Commune. Da disse Forhandlinger, efter nu at være blevne sluttede, imidlertid ikke have ført til noget Resultat, og Finansministeriet har bestemt sig til ikke at gjøre den omspurgte Eneret gjældende, har Indenrigsministeriet, efterat Justitsministeriet i Henhold til en fra Kjøbenhavns Politidirecteur indhentet Betænkning deri har erklæret sig enig, troet, at der er grundet Anledning til ad Lovgivningsveien at søge de Mlemper fjernede, som, navnlig her i Staden, have viist sig at være forbundne med den hidtil factist aldeles frie Afgang til at udøve den omhandlede Næringsvei.

Den nuværende Tingenes Tilstand lider fornemmelig af to Mangler, idet paa den ene Side Afgangen til at etablere sig som Pantelaaner er aldeles ubunden, saa at Enhver, naar og hvor han vil, og uden at der spørges om hans tidligere Livsforhold, kan etablere sig som saadan, medens der dernæst paa den anden Side savnes al Hjemmel til at undergive denne Næringsvei nogenjomhelst Control. De uheldige Følger af denne Tilstand ere Dag for Dag blevne mere iøinesaldende. Saaledes er Antallet af de Personer, som i Kjøbenhavn give sig af med denne Næringsvei, meget betydeligt (efter den af Politidirecteuren afgivne Erklæring fandtes der i Marts Maaned f. A. 173 saadanne Næringsdrivende). De findes naturligviis i størst Antal, hvor den fattige Deel af Hovedstadens Befolkning boer, og det kan ikke være nogen Tvivl underkastet, at deres Virksomhed jo i høj Grad fører til Udsugelse af de ubemidlede og fattige Klasser, hvis Kaar tvinge dem til idelig at tage deres Tilflugt til Laan af smaa Summer mod haandsaaet

Pant. Hertil kommer, som en Følge baade af Pantelaanernes store Antal og af den fuldstændige Mangel paa alle controllerende Politibestemmelser, at det næsten er umuligt at forhindre, at stjaalne Koster i stor Mængde forsvinde gennem Hænderne paa denne Klasse af Næringsdrivende; selv om det maa erkjendes, at der gives Pantelaanere, som ikke modtage Ting, de formode at være stjaalne, eller som med Beredvillighed udlevere saadanne stjaalne eller mistænkelige Koster, og som derhos bidrage til den Skyldiges Paagribelse, er det dog klart, at den nuværende Tilstand paa en dobbelt Maade tjener til at fremme Tyverier, nemlig baade ved at lette Kosterne's Afætning og ved at vanskeliggjøre Gjerningsmandenes Opdagelse. Hensynet til Samfundets almindelige Vel synes derfor at retfærdiggjøre en Indskrænkning i den nuværende frie Udøvelse af den omhandlede Næringsvei; i andre af Europas større Stæder har man eiheller undladt at gjøre denne Næring til Gjenstand for tildeels meget indgribende Politibestemmelser, hvilket navnlig er Tilfældet i England, og Analogier paa lignende Begrændsninger i den danske Lovgivning findes desuden i §§ 49, 51, 57 og 62 i Næringsloven af 29de Decbr. 1857.

Med Hensyn til Enkelthederne i det foreliggende Lovudkast, hvis Omraade man ikke har troet at burde indskrænke til Kjøbenhavn alene, om end Loven vil være af mindre Betydning for det øvrige Land, finder man kun Anledning til at bemærke Følgende.

Medens den Virksomhed, som er nuværende Lovs Gjenstand, iøvrigt er betegnet overensstemmende med Loven af 12te Marts 1864 § 1, „at gjøre Udlaan af Penge mod haandsaaet Løssrepant som Forretning“, har man troet det tilstrækkeligt til Opnaelsen af Lovens Diemed, alene at give denne Anvendelse paa Udlaan af Summer under 50 Rd.

Med Hensyn til den Udkomst, der vil være at erhverve for herester at kunne drive den omhandlede Næring, har man anseet det for rettest, i Righed med hvad der i Næringslovens § 51, jvfr. § 57, er bestemt om Handel med Klude. Veen m. v., at overlade det i Kjøbstæderne til Magistraten og paa Landet til Amtmanden, at udstede Bevillinger til saadan